

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.449/2025/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (20. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 8.K.700.319/2025/16. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 44.000 (negyvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. április 1. napjától 2024. december 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként az helységi Rendőrkapitányságon baleseti helyszínelő beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el sebességellenőrzési, ahhoz kapcsolódó traffipax kezelési, leállítási, közigazgatási bírságolási, közrendvédelmi járőrszolgálati, forgalomellenőrzési, ellenőrzési, rendezvénybiztosítási, valamint – más rendőrkapitányság illetékességi területén – baleseti helyszínelői feladatokat ellentételezés nélkül, az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A kereset, a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.275.450 forint megbízási díj, és annak 2023. augusztus 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjaira, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás), a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, illetve a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját ésösszecszerúségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.275.540 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 44. § (1) bekezdésében, 45. § (1) bekezdésében 52. § (1) bekezdésében, 53-56. §-aiban, a 2023. január 31-ig, majd azt követően hatályos 71. § (1), (3), (5)-(6) bekezdéseiben, 101. § (1) bekezdés a) pontjában, 102. § (1) bekezdésében, a belügyminiszter irányítása alatt álló, a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú mellékletében foglaltakra, valamint a többletmunka kötelező ellentételezésének bírói gyakorlatára alapította. A

tényállást a peres felek nyilatkozatai, a felperes személyes előadása, a perbeli okiratok (keresetlevél és védírat, továbbá azok mellékletei, eligazító lapok, az alperesi kimutatások, valamint tanúl tanúnak a Miskolci Törvényszék 8.K700.320/2025. számú peres eljárásában előadott és a peranyag részévé tett tanúvallomása) alapján állapította meg. Rögzítette, az alperes a felperes által megjelölt tevékenységek ellátását, azok gyakoriságát nem vitatta. Abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjáig hatályos rendelkezései alapján (a továbbiakban: Időszak 1.) a felperes keresetében nevesített feladatok a szolgálati beosztásába tartoztak-e, ennek hiányában azok többlettevékenységnek minősültek-e, valamint 2023. február 1. napjától (a továbbiakban: Időszak 2.) ezen túlmenően abban is, hogy azok a felperes által rendszeresen végzett, nem eseti jellegű és jelentős többletmunkának minősültek-e. Arra a következtetésre jutott, hogy a járőri és baleseti helyszínelői beosztás és az azokhoz tartozó feladatok elkülönülnek, ami alapján a megbízási díjra való jogosultság elvi lehetősége fennáll. A 60/2010. ORFK utasítás nem kódex: nem közvetlenül alkalmazandó norma, továbbá tilalmi rendelkezést sem tartalmaz, azaz nem rögzíti, hogy a baleseti helyszínelő számára a sebességellenőrzés vagy a fokozott ellenőrzés tiltott lenne, ugyanakkor a kifejezett tiltó rendelkezés hiányából önmagában nem következik az, hogy ellentételezés nélkül köteles ellátni a járőrszolgálati feladatokat. A 60/2010. ORFK utasítás a felperes esetében egyértelműen meghatározta az ellátandó feladatok körét, amelyet az alperes korlátlanul nem bővíthet. Kiemelte, hogy az alperesnek munkáltatóként a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízási díjra vonatkozó szabályozás. Az Időszak 1. tekintetében a felperes által megjelölt feladatok nem tartoztak a beosztásához, azokat többletfeladatként látta el, melyért megbízási díj jár.

[5] Az Időszak 2. vonatkozásában vizsgálta, hogy a többletfeladattal a felperes jelentős többletmunkát is végzett-e, és ezen feladatok ellátása nem volt-e eseti jellegű. Megállapította, hogy a felperes a perbeli időszakban rendszeresen, havonta a 13-15 szolgálatból legalább 7 szolgálati napon, emellett a napi szolgálatból legalább 8-10 óra időtartamban (2/3 mértékében), előjárói utasításra közlekedésrendészeti járőr feladatokat látott el, valamint sebességellenőrzést és közlekedésrendészeti célú fokozott ellenőrzéseket hajtott végre. E feladatok ellátása a Hszt. 71. § (6) bekezdésében foglalt kritériumoknak megfelelt; ugyanis azokat a felperes nem eseti jelleggel, a havi szolgálatainak átlagosan 60-70%-ában végezte. Ítéletének indokolásában utalt a Fővárosi Ítéltábla által kialakított jogértelmezésre (4.Kf.700.31/2024/4.; 3Kf.700.063/2025/4.), miszerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, (3) bekezdésének és 102. § (1) bekezdés b) pontjának értelmezését egységesen kell elvégezni; mely során a 102. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltakat nem lehet úgy értelmezni, mely a 71. § (1) bekezdésének az alkalmazását kizárná. A felperes által igényelt megbízási díj mértéke az általa ellátott jelentős többletfeladatokkal arányos, így az megalapozottnak tekinthető.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, jogszabálysértésként a Hszt. 45. §-át, 71. § (1)-(6) bekezdéseit, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdését, a 60/2010. ORFK utasítás 2. pont m) alpontját jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállásból és a jogszabályokból téves jogértelmezésre jutott a felperes megbízási díjra való jogosultságának megállapítása során. A

közlekedésrendészeti feladatok a felperes munkakörét képezték, melyet a munkaköri leírása tartalmazott, ezt meghaladó feladatokat nem végzett. Az elsőfokú ítélet [36] - [44] bekezdésében ezzel ellentétben megfogalmazott jogi álláspont téves. A 60/2010. ORFK utasítás – az elsőfokú bíróság megállapításaival ellentétben – nem a helyszínelők munkaköri feladatait, hanem a baleseti helyszínelés eljárási szabályait tartalmazza. A felperesnek már a helyszínelő beosztásba történő kinevezésétől fogva részét képezték a kifogásolt feladatok, mint ahogy valamennyi, alperesnél foglalkoztatott helyszínelőnek is. Az egyes beosztásokhoz kapcsolódó konkrét munkaköri feladatokat egyetlen jogszabály sem határozza meg, azokat a munkáltató a munkaköri leírásban rögzíti. Téves az elsőfokú ítélet [38] bekezdésében tett azon megállapítás, hogy ugyan a járőr és a helyszínelő beosztások tartalmát kódex nem határozza meg, azonban a tevékenységüket két külön norma tartalmazza és az már önmagában a két működési terület és az azokba sorolható feladatok elkülönülését is deklarálja.

[7] Az Időszak 2. vonatkozásában az ítélet [45] - [51] bekezdései szintén téves érvelést tartalmaznak. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja meghatározza, hogy mi minősülhet többletdíjazásra jogosító többletfeladatnak; a 71. § (1) bekezdésében foglaltak csak ennek tükrében értelmezhetők. A felperes azonban a 102. § (1) bekezdés b) pontján kívül eső feladatot nem látott el. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj nem áll arányban a „többletfeladat” nagyságával, ugyanis a felperes legfeljebb a munkaideje 10 - 20%-ában végezte a baleseti helyszínelői feladatokat, a maradék munkaidejét a kifogásolt feladatok ellátása töltötte ki, mely időre ugyanúgy munkabérben részesült, a munkaidő kitöltése nem lehetett többletterhelés. Ráadásul alacsonyabb beosztáshoz tartozó feladatokat látott el, ezen feladatok „bonyolultsága” többlettudást nem igényelt, azaz legfeljebb a megbízási díjnak az illetményalap 50%-os mértékében megállapított összegére lenne jogosult.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állította meg, hogy a per tárgyát képező feladatok a feladatkörébe nem tartozóak, melyet több kúriai (pl. a Kf.III.45.083/2022/5. számú) döntés, és a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf700.127/2022/4. számú ítélete is alátámaszt. A beosztások kereteit elnevezésük, és nem annak a közlekedésrendészeti ágazatba történő besorolása vagy a munkáltató által egyoldalúan készített munkaköri leírása határozza meg, mivel ellenkező esetben értelmetlenné válnának a besorolási szabályok. A megbízássra való jogosultsághoz nem egy másik beosztás teljes ellátása szükséges, hanem az, hogy a feladatkörbe nem tartozó más beosztás részfeladatai is ellátásra kerüljenek. A munkakör és a munkaköri leírás nem azonos jogintézmények. A munkakör a kinevezésben kerül meghatározásra, a munkaköri leírás pedig a munkáltató egyoldalú nyilatkozata. Ebből következően a munkáltató csak egy adott kinevezésen (beosztáson) belül határozhatja meg szabadon a munkaköri feladatokat, azonban a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja és a 71. § (1) bekezdés alkalmazása körében az ítéltábla már állást foglalt (4.Kf.700.031/2024/4.), ennek körében megállapította, hogy a 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezés adható, mely a 71. § (1) bekezdésének, mint speciális szabálynak is teret enged. A megbízási díj tekintetében a többletfeladatnak van relevanciája, amely folyamatos, rendszeres és minden szolgálatot érintő volt. Az alperes által sem vitatottan a munkaidő 80-90%-ában történő többletmunka még inkább megalapozza az elsőfokú ítélet által meghatározott megbízási díj mértékét.

[9] **A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai**

[10] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, amelynek mértékét és összegét is helyesen állapította meg. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[12] Az alperes fellebbezési érvelésével az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg. A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a baleseti helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem, emellett az Időszak 2. vonatkozásában azt is, hogy a megbízási díj többletkövetelményei [Hszt. 71.§ (3) bekezdés] megvalósultak-e.

[13] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazt a feladatot köteles volt ellátni, ami a közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartozik, mert a szervezeti struktúra alapján önmagában valamely beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok).

[14] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem

sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[15] Az irányadó bírósági gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete).

[16] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a beosztás vagy munkakör elnevezése önmagában is garanciális jelentőségű a tekintetben, hogy azok az ellátandó feladatok körét meghatározzák. Különösen úgy, hogy a megjelölt többletfeladatok ellátását a beosztási szabályok más beosztásba tartozó hivatásos állományú tagok (járőrök) részére írja elő.

[17] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgáltatásnak minősül, amelyért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (BH2018. 259.).

[18] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően jelentkező, beosztásába nem tartozó – és a Hszt. 2023. február 1. napján hatályba lépett módosításában is szereplő jelentős többletmunka kitételnek is megfelelő – többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. A beosztáshoz nem tartozó feladatok

aránya (70-80%) az Időszak 2. vonatkozásában a Hszt. 71. § (3) bekezdésben meghatározott többletkövetelményeket már önmagában kielégítette. Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[19] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Az alperes fellebbezésében a mérlegeléssel megállapított százalékos mérték eltúlzottságára, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésének a megsértésére hivatkozott. Azt azonban fellebbezésében nem mutatta be – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással –, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerzési meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerzési eredményre vezettek volna.

[20] Az elsőfokú bíróság a mérlegelését elsősorban a többletfeladatok nagy számára, visszatérő, rendszeres jellegére és folyamatosságára alapította, mellyel kapcsolatban ellentétes állítást az alperes nem fogalmazott meg, azt cáfoló bizonyítékra nem hivatkozott. Mindezek hiányában a jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[21] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdésére 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére tekintettel megfelelőnek ítélte.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (102.036 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes

illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 3.

dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Kinyó Krisztina s.k.
bíró